

ת"פ (חדרה) 3661-11-23 - מדינת ישראל נ' אסטבראק מאלק אבו שאב

ת"פ (חדרה) 3661-11-23 - מדינת ישראל נ' אסטבראק מאלק אבו שאבשלום חדרה
ת"פ (חדרה) 3661-11-23
מדינת ישראל

נגד

אסטבראק מאלק אבו שאב

ע"י ב"כ עו"ד תמים אבו פנה

בית משפט השלום בחדרה

[13.06.2024]

כבוד השופט אלכס אחר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - החזקת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

לפי עובדות כתב האישום, בתמצית, החל ממועד שאינו בידיעת המאשימה במדויק ועד לתאריך 18.10.23, החזיק הנאשם בדירה בה התגורר עם סבתו, תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, מחסנית עם 3 כדורים מסוג 9 מ"מ ובכפפה חד פעמית שהכילה 2 כדורים מסוג 9 מ"מ.

במעשיו האמורים החזיק הנאשם נשק שמסוגל לירות כדור ולהמית אדם שלא כדין ובאביזרי נשק. הנאשם עצור מאחורי סורג ובריח מתאריך 18.10.23.

בתאריך 21.03.24 הודה הנאשם במיוחס לו והורשע. אציין שלנאשם נערכה ועדת אבחון לפי חוק הסעד (טיפול במוגבלים שכלית התפתחותית) תשכ"ט-1969 ובמסגרת חוות דעתה מתאריך 25.02.24 נקבע שהנאשם "מתפקד ברמה שאינה מוגבלות שכלית התפתחותית - מתפקד ברמה גבולית. בתחום הקוגניטיבי קיימת הנמכה משמעותית, יתכן שקיים פוטנציאל גבוה יותר שלא ממומש עקב קשיים קשביים ורגשיים". יחד עם זאת נקבע שהנאשם מסוגל לעמוד לדין והינו בר עונשין.

טיעוני הצדדים

בתאריך 08.04.24 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש, כאשר מטעם המאשימה הוגשו טיעונים בכתב (סומנו ת/1).

ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה, לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירה תוך מודעות לחומרתה. עוד ציינה כי יש להתחשב גם בעובדה כי מדובר ב"מכת מדינה" בה יש להילחם, גם כאשר מדובר בנאשמים אשר לכאורה מנהלים אורח חיים נורמטיבי ואינם בעלי הרשעות קודמות, מה שאין כך במקרה זה מאחר שזמן קצר קודם לכן הורשע הנאשם בהחזקת תחמושת והוזהר על ידי בית המשפט שלא יבצע עבירות דומות בעתיד (ת"פ 41394-10-22-10-22-22 פ"פ 41394-10-22-10-22-22). שהוגש וסומן ת/3).

ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, הבטחת שלום הציבור והגנה על חיי אדם והפנתה להנחית פרקליט המדינה מאוגוסט 2016 [הנחיה 9.16-9] "מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה" אשר מטרתה העלאת רמת הענישה הנוהגת וקביעת "מתחמי מוצא" שנגזרו מפסיקת בית המשפט העליון על הצד המחמיר שבה. בנוסף, ב"כ המאשימה התייחסה ל"חוק העונשין (תיקון 140-הוראת שעה), התשפ"ב-2021" (להלן: תיקון 140 לחוק העונשין) שעסק בהחמרת הענישה בעבירות המנויות בסעיף 144 לחוק העונשין וטענה שיש בו להביע את דעת המחוקק לפיה יש להחמיר בענישה כאשר מדובר בעבירות נשק.

ב"כ המאשימה ציינה שחומרה יתירה יש לייחס לעובדה הנאשם החזיק נשק ביחד עם מחסנית טעונה בכדורים, בביתו, בו גר עם סבתו, כאשר הנאשם טען שהחזיק בנשק עבור חבר שביקש ממנו אך סירב למסור את שם החבר. כמו כן, הנאשם לא נתן בבית המשפט כל הסבר מדוע הוא מחזיק בנשק ולכן חזקה עליו כי התכוון לעשות בו שימוש.

לאור מדיניות הענישה הנוהגת, בעיקר במלחמה בעבירות הנשק במגזר הערבי, לטענת המאשימה עונש קל יעביר מסר שגוי לציבור ולנאשם עצמו ולא יהא בו משום הרתעה של הרבים והיחיד בפני ביצוע עבירות דומות. לפיכך המאשימה מבקשת להחמיר בעונשו ולהעמיד את מתחם הענישה בעניינו: 2-4.5 שנות מאסר בפועל.

המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת במתחם ענישה זה לשיטתה, וביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל במדרג האמצעי גבוה של המתחם לאור הרשעה קודמת בעבירה דומה (ת/2), כמו כן, ביקשה להפעיל את המאסר המותנה במצטבר, להפעיל את ההתחייבות, להטיל מאסר על תנאי ארוך ומרתיע וקנס כספי משמעותי.

מנגד, ב"כ הנאשם טען שמדובר בנאשם בן 23, בעל נסיבות חיים קשות ומורכבות (שלא אפרטן כאן). יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם נמצא במעצר מתאריך 18.10.23.

ב"כ הנאשם טען שמתחם הענישה המבוקש על ידי המאשימה אינו תואם את נסיבותיו של הנאשם לרבות מצבו הנפשי והמנטלי כפי שציינה וועדת האבחון וכפי שמפורט במסמכים רפואיים (נ/1). בנסיבותיו של הנאשם מוצדק לקבוע מתחם ענישה שנע בין 12 לבין 18 חודשי מאסר בפועל ולמקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם זה. לצד זה, התבקש בית המשפט להפעיל את עונש המאסר המותנה בחופף.

אחותו של הנאשם ביקשה לומר שהנאשם, אחיה, נוצל על ידי בני משפחה ושלא היו לו כוונות עברייניות. הנאשם עצמו הביע חרטה ואמר שעשה טעות. דיון והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם הם שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חיי אדם והסדר הציבורי. בשנים האחרונות הפסיקה החמירה את רף הענישה וחייבה לנקוט בגישה עונשית מחמירה ביחס למי שהורשע בעבירות של החזקת נשק שלא כחוק וזאת בין היתר בשל החשש שנשק אשר מוחזק אצל הנאשם עלול להגיע לידיים עברייניות או כאלה המעוניינות לפגוע בביטחון תושבי המדינה או בשלומם. פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין וזאת נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך. החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, ואכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, או כאשר הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה, ואם מחמת שנגרמות תאונות כתוצאה מהשימוש בנשק. עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין. כפי שנכתב בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח' (ניתן בתאריך 09.06.10 [פורסם בנבו]):

"חומרתי של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקינן במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתיק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שצינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4 [פורסם בנבו], 19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל..."

עוד מצאתי להפנות לדבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון, (ניתן בתאריך 14.02.21 [פורסם בנבו]):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתי מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נעשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: ענין סובח))....הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק..."

ערכים אלו עליהם עמדתי כולם נמצאים בסיכון ממשי מקום בו מחזיק הנאשם בנשק מסוג תת מקלע כמפורט בכתב האישום ולצדו מחסנית טעונה בכדורים.

בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. עמד על כך כב' השופט עמית בע"פ 2398/14 אלהזייל נגד מדינת ישראל (ניתן בתאריך 08.07.14 [פורסם בנבו]) בציינו כך:

"אחזור אדגישה את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין שלבית משפט זה בשנים האחרונות...לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך ישפוטנציאל לשמשל"חיסול שבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות בארצנו מוכיחה כי

הקלישה האודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן, מכאן, שבעבירות כגון אדא, גם לשיקוליה הרתעה המשקל של ממש."

עדים אנו לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן. בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (05.11.19 [פורסם בבב]) יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחת במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן".

כפי שנכתב בע"פ 6383/21 קריף נ' מדינת ישראל (13.02.22): "לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאירתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה...אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי.

באשר לטיעוני ב"כ הנאשם לקביעת מתחמי ענישה חמורים פחות מאלו שאליהם הפנתה המאשימה מצאתי לנכון להפנות לדברים נוספים שנכתבו בעניין סובח, שלדאבון הלב, רלוונטיים מתמיד בימים טרופים אלה כאשר אנו מתבשרים חדשות לבקרים על שימוש לא חוקי בנשק בסביבה אזרחית:

"..לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את הנפישות של עבירות מסוימות והפכות ל"מכתמדינה", ולתבטיח ולחומרה שישלייחס לה... השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה... על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת... בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

וכפי שנאמר בעפ"ג (חי') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני (28.07.20):

"מגמת החמרה זונכרת במיוחד בפסיקה המנהלת קופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהספק התחנות של מתחם הענישה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, עולה על תשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר ריצויו עונשה מאסר על דרך של עבודות שירות." וכן בהמשך:

"אם נסכם את הדברים: גזר-דינו של בית-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצויו בעבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשל הבלבול לחומרת העבירה של החזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאל הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכתמדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה הכשבת המשפט נקרא להירתם למאבק בעבירה זו."

באשר למדיניות הענישה הנוהגת אפנה לפסק הדין שניתן בבית משפט המחוזי בחיפה עפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' עלא סלאמה, שם נקבע בין היתר כדלהלן:

"... רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מטי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיקים, נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן - הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו".

ובהמשך לפסק דין זה נקבע: "מיגור תופעת החזקת נשק של אמל"ח בלתי - חוקי, יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת אל הפועל לעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראויות לעונש חמור ומכביד".

ומן הכלל אל הפרט, סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק, בנסיבות התואמות לענייננו, מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, כאשר חלק מפסקי הדין ניתנו בטרם נכנס לתוקף עונש המינימום בעבירות נשק:

בע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה הנאשם בן 19 ללא עבר פלילי הורשע בעבירה של החזקת נשק מסוג אקדח גלוק, מחסנית, כדורים לאקדח ורימון הולם בצוותא עם אחר. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 10 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל וזאת בין היתר לאור התקופה הקצרה שבה הוחזק הנשק. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 3355/22 עלאא סלאמה נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ותקיפת שוטר לאחר שהחזיק בחצר ביתו לתקופה שאינה ידועה למאשימה, שני תתי מקלע מאולתרים, מחסנית ריקה תואמת ותרמיל 9 מ"מ. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ונקבע מתחם עונש הולם שבין 24 ל-50 חודשי מאסר והעמיד את עונשו של הנאשם על 28 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור נדחתה.

בע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' מחמד בסילה הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ואביזרי תחמושת, בכך שהסתירם בחדר השינה. על הנאשם הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו הועמד על 14 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 26133-06-22 מדינת ישראל נ' כחלול הנאשם הורשע בהחזקת תת מקלע מאלתר דמוי קרלו, 2 מחסניות ו-44 כדורים בתוך תיק שהוחבא מתחת לגרוטאת רכב נטוש סמוך לביתו. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והמלצת שירות המבחן נגזר על הנאשם, עונש של 10 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו של הנאשם הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 4673-08-19 אבו מוסא נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירה של החזקת תת מקלע מאולתר מתחת למיטה בביתו. הנשק הגיע לידי הנאשם כעשרה ימים לפני המועד בו נתפס והחזיק בו בעבור אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה. נקבע מתחם העונש ההולם אשר נע בין שנה וחצי ועד שלוש שנות מאסר בפועל. על הנאשם ללא עבר פלילי, הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג 22885-05-17 אלאסד נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירה של החזקת נשק בכך שהחזיק בנשק מסוג רובה תת מקלע מאולתר ומחסנית המכילה 10 קליעים. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 13 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, הושת עונש מאסר בפועל בן 21 חדשים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ברע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל בגין החזקת שני כלי נשק מאולתרים מסוג קרלו, מחסניות ו-4 כדורי 9 מ"מ, וכן החזקה של כדור תחמושת המשמש נשק ארוך ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018)). במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים."

ברע"פ 4332/21 עאסלה נ' מדינת ישראל נתקבל ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם החזיק תת מקלע מאולתר מסוג קרלו ומחסנית, לאחר שעטף אותם בניילון נצמד ומגבת, הכניסם לתוך תיק והסליק אותם מתחת לסלעים בשדה הממוקם מספר קילומטרים מביתו. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 22 ל-48 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם - בן 25, נשוי, שעברו נקי, ושירות המבחן הגיש תסקיר חיובי בעניינו - 15 חודשי בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון נתן משקל לשיקולי השיקום, וקבע כי מכלול הנסיבות האישיות מצדיקות חריגה מרמת הענישה המקובלת, בהעמידו את עונש ועל 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים.

ברע"פ 3632/14 אנואר אבו סבית נ' מדינת ישראל, בית המשפט העליון דחה ערעורו של המערער על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה בגין עבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל כיום בעבירות אלה. המדובר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

ברע"פ 4722/20 בזייג נגד מדינת ישראל המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין כך שנהג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסוג דמוי רובה סער M-16 המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת ריקה מתחמושת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

ברע"פ 50840-03-22 מדינת ישראל נ' סלאמה קבע בית המשפט המחוזי בחיפה שעבירות הנשק לרבות החזקתו הפכו זה מכבר למכת מדינה, ולא אחת נקבע ע"י בית המשפט העליון, כי נשק חוקי אשר מוחזק בידיים בלתי מוסמכות, סופו להגיע לכלל שימוש בלתי חוקי ומסוכן. בית המשפט המחוזי הדגיש לעניין זה "כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה".

בהתאם לאמור לעיל, מדיניות הענישה אותה יש לנקוט צריכה לשקף את חומרת העבירה, את הסיכון הגלום בה ורק ענישה מחמירה יהיה בה כדי לשנות את המאזן ואת הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות אלה גם אם מדובר באדם נורמטיבי.

בעניינו, הנאשם כאמור, החזיק נשק, תת מקלע מאולתר ולצדו מחסנית טעונה בכדורים. אין מחלוקת שבכוחו של נשק זה להרוג ופוטנציאל הנזק הטמון בו רב לאין ערוך וזאת, רק חודשים מספר לאחר הרשתו של הנאשם בהחזקת תחמושת שלא כדין וענישתו של הנאשם במאסר על תנאי.

בתאריך 08.12.21 נכנס לתוקף תיקון 140 לחוק העונשין הקובע, כהוראת שעה, לתקופה של 3 שנים, עונש שלא יפחת מרבע מהעונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירות בנשק אלא אם כן קיימים טעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש. למען הסדר הטוב יובהר כי המאסר המינימלי יכול לכלול בתוכו גם את המאסר על תנאי ובלבד שלא יהיה כולו על תנאי.

לאור האמור, מצאתי שמתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. קביעת העונש ההולם

בעניינו עסקינן כאמור בנאשם שהחזיק כלי נשק, מחסנית ובה תחמושת כאשר הסכנה הכרוכה בהחזקה זו היא מוחשית לציבור. הנאשם לא סיפק הסבר באשר לסיבת ההחזקה בנשק ובאביזרים או כיצד הגיע הנשק לרשותו. בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את העובדה שמדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת בעבירה של החזקת תחמושת אך מספר חודשים טרם שנמצא הנשק נשוא תיק זה. כך שלא ניתן לומר שמדובר בצעיר נורמטיבי ואין עונשו כמי שזוהי הסתבכותו הראשונה.

מנגד, הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, לרבות זמנם של עדי התביעה וכן לא נעלמו מעיני נסיבותיו המשפחתיות והאישיות, העובדה שהביע חרטה ונטל אחריות, ניצב בפני מאסר ראשון בחייו, בהיותו אדם המתמודד עם הנמכה קוגניטיבית כלשהי ונעדר תמיכה משפחתית.

לחובת הנאשם מאסר מותנה שהוטל עליו בת"פ 41394-10-22 בגזר דין מתאריך 16.07.23 בגין החזקת 20 כדורי 9 מ"מ שלא כדין. אולם, בתיק ההוא הגיעו הצדדים להסדר טיעון ועתרו במשותף להשתתף מאסר מותנה והתחייבות מתוך כוונה שעונש זה ירתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות. עינינו רואות שלא כך היה. הנאשם, לא רק שלא הורתע ושב להחזיק בתחמושת שלא כדין רק כשלושה חודשים לאחר שנגזר דינו, אלא שהגדיל לעשות והחזיק גם בכלי נשק מאולתר. בנסיבות אלה, אינני יכול לקבל את בקשת בא כוחו להפעלת עונש המאסר בחופף. יחד עם זאת, לאור הודאתו בהזדמנות הראשונה וכן לאור נסיבותיו האישיות, אחפוף חלק מתקופת התנאי. לאור נסיבותיו האישיות החריגות ותקופת המאסר הארוכה, אמנע מלהשית על הנאשם ענישה כלכלית. לאור מכלול הנתונים שהוצגו בפני, אני מוצא לנכון לקבוע שיש להטיל על הנאשם ענישה ברף הבינוני תחתון של מתחם העונש ההולם לצד ענישה הצופה פני עתיד.

לאור האמור אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 22 חודשים שיחושב ממועד מעצרו וזאת בהתאם לרישומי שב"ס.

2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 6 חודשים כפי שהוטל על הנאשם בת"פ 41394-10-22 בגזר דין מתאריך 16.07.23 באופן בו 3 חודשים יחושבו בחופף ו-3 חודשים יחושבו במצטבר לעונש המאסר בסעיף 1. סך הכל יישא הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל.

3. מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור לאחר שחרורו ממאסרו בגין תיק זה, על העבירות בהן הורשע בהליך זה שלפני או על כל עבירת נשק לפי חוק העונשין. ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים בתיק (נשק ותחמושת).

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"ד, 13 יוני 2024, במעמד הצדדים.